

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 21 ust. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że uprawnienia przedstawiciela wyznaczonego do rozpatrywania i zaspokajania roszczeń obejmują również umocowanie do przyjmowania doręczeń dla zakładu ubezpieczeń, w związku z czym w sprawie poszkodowanego przeciwko zakładowi ubezpieczeń o naprawienie szkody będącej następstwem wypadku sądowe doręczenie może być skutecznie dokonane względem zakładu ubezpieczeń do rąk wskazanego przez ten zakład przedstawiciela wyznaczonego do rozpatrywania i zaspokajania roszczeń?

W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

2) Czy art. 21 ust. 5 dyrektywy 2009/103/WE ma bezpośredni skutek tego rodzaju, że poszkodowany może powołać się na ten przepis przed sądem krajowym z tym skutkiem, że sąd krajowy musi przyjąć, iż miało miejsce skuteczne doręczenie względem zakładu ubezpieczeń, jeśli doręczenie zostało dokonane do rąk wskazanego przez ten zakład przedstawiciela wyznaczonego do rozpatrywania i zaspokajania roszczeń jako „przedstawiciela” zakładu ubezpieczeń w sytuacji gdy nie zostało jednak udzielone pełnomocnictwo do doręczeń w drodze czynności prawnej, ani też prawo krajowe nie ustanawia w tym przypadku ustawowego umocowania do doręczeń ale w pozostałym zakresie doręczenie spełnia wszystkie przesłanki przewidziane przez prawo krajowe?

⁽¹⁾ Dz. U. L 263, s. 11.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Central Administrativo Norte (Portugalia) w dniu 27 czerwca 2012 r. — Maria Albertina Gomes Viana Novo i in. przeciwko Fundo de Garantia Salarial, IP

(Sprawa C-309/12)

(2012/C 287/35)

Język postępowania: portugalski

Sąd krajowy

Tribunal Central Administrativo Norte

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Maria Albertina Gomes Viana Novo, Ezequiel Martins Dias, Gabriel Inácio da Silva Fontes, Marcelino Jorge dos Santos Simões, Manuel Dourado Eusébio, Alberto Martins Mineiro, Armindo Gomes de Faria, José Fontes Cambas, Alberto Martins do Alto, José Manuel Silva Correia, Marilde Marisa Moreira Marques Moita, José Rodrigues Salgado Almeida, Carlos Manuel Sousa Oliveira, Manuel da Costa Moreira, Paulo da Costa Moreira, José Manuel Serra da Fonseca, Ademar Daniel Lourenço Dias e Ana Mafalda Azevedo Martins Ferreira

Strona pozwana: Fundo de Garantia Salarial, IP

Pytania prejudycjalne

Czy w konkretnej dziedzinie gwarantowanych roszczeń pracowniczych w przypadku niewypłacalności pracodawcy, prawo Unii, a w szczególności art. 4 i 10 dyrektywy 80/987/EWG⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się ono przepisowi prawa krajowego gwarantującemu jedynie roszczenia, które stały się wymagalne jedynie na sześć miesięcy przed wniesieniem wniosku o ogłoszenie upadłości pracodawcy nawet wówczas, gdy pracownicy wystąpili przeciwko niemu do sądu pracy w celu sądowego ustalenia dłużnej kwoty i jej przymusowej windykacji?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 20 października 1980 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. L 283, s. 23).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgericht Nienburg (Niemcy) w dniu 27 czerwca 2012 r. — Heinz Kassner przeciwko Mittelweser-Tiefbau GmbH & Co. KG

(Sprawa C-311/12)

(2012/C 287/36)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Arbeitsgericht Nienburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Heinz Kassner

Strona pozwana: Mittelweser-Tiefbau GmbH & Co. KG

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 31 Karty praw podstawowych UE i art. 7 ust 1 dyrektywy 2003/88/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom ustawy krajowej, zgodnie z którymi w niektórych sektorach minimalny okres corocznego urlopu w wymiarze czterech tygodni może zostać skrócony na mocy postanowień układu zbiorowego?

2) Czy art. 31 Karty praw podstawowych UE i art. 7 ust 1 dyrektywy 2003/88/WE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom ustawy krajowej, zgodnie z którymi postanowienia układu zbiorowego mogą przewidywać, iż obniżenie wynagrodzenia, następujące w

- okresie rozliczeniowym w wyniku zatrudnienia w skróconym wymiarze czasu pracy, braku pracy albo niezawinionej nieobecności w miejscu pracy, wpływa na obliczenie wynagrodzenia za urlop w taki sposób, że pracownik za minimalny okres corocznego urlopu w wymiarze czterech tygodni nie otrzymuje żadnego wynagrodzenia lub po zakończeniu stosunku pracy nie otrzymuje żadnego ekwiwalentu pieniężnego za urlop?
- 3) W przypadku udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: czy art. 31 Karty praw podstawowych UE i art. 7 ust 1 dyrektywy 2003/88/WE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom ustawy krajowej, zgodnie z którymi postanowienia układu zbiorowego mogą przewidywać, iż obniżenie wynagrodzenia, następujące w okresie rozliczeniowym w wyniku zatrudnienia w skróconym wymiarze czasu pracy, braku pracy albo niezawinionej nieobecności w miejscu pracy, wpływa na obliczenie wynagrodzenia za urlop w taki sposób, że pracownik za minimalny okres corocznego urlopu w wymiarze czterech tygodni otrzymuje niższe wynagrodzenie lub po zakończeniu stosunku pracy otrzymuje niższy ekwiwalent pieniężny za urlop niż uzyskałby, gdyby obliczenie wynagrodzenia za urlop było oparte na przeciętnym wynagrodzeniu za pracę, które pracownik otrzymałby w tym okresie rozliczeniowym bez obniżenia wynagrodzenia? Jeśli tak, to jaki udział procentowy w odniesieniu do nieobniżonego wynagrodzenia pracownika może maksymalnie stanowić dopuszczone przez ustawodawstwo krajowe obniżenie w drodze układu zbiorowego wynagrodzenia za urlop w wyniku zatrudnienia w skróconym wymiarze czasu pracy, braku pracy albo niezawinionej nieobecności w miejscu pracy w danym okresie rozliczeniowym, aby można było przyjąć zgodną z prawem Unii wykładnię przepisów krajowych?
- 4) Czy art. 31 Karty praw podstawowych UE i art. 7 ust 1 dyrektywy 2003/88/WE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowego układu zbiorowego, zgodnie z którym prawo do urlopu nie przysługuje za takie okresy w roku, w których niezdolny do pracy z powodu choroby pracownik nie pobierał wynagrodzenia ani zasiłku chorobowego czy wypadkowego, o ile skutkuje to prawem pracownika do mniej niż czterech tygodni corocznego urlopu?
- 5) Czy art. 31 Karty praw podstawowych UE i art. 7 ust 1 dyrektywy 2003/88/WE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowego układu zbiorowego, zgodnie z którym prawo do wynagrodzenia za urlop lub po zakończeniu stosunku pracy prawo do ekwiwalentu pieniężnego za urlop nie przysługuje w latach, w których w wyniku braku pracy albo niezawinionej nieobecności w miejscu pracy, w szczególności z powodu choroby, w rzeczywistości pracownik nie pobierał żadnego wynagrodzenia brutto?
- 6) Czy art. 31 Karty praw podstawowych UE i art. 7 ust 1 dyrektywy 2003/88/WE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowego układu zbiorowego, zgodnie z którym prawa do urlopu oraz do wynagrodzenia za urlop wygasają z końcem roku kalendarzowego, następującego po roku powstania prawa do urlopu w taki sposób, że dla pracownika niezdolnego do pracy w kilku kolejnych okresach rozliczeniowych zostaje ograniczona możliwość kumulowania prawa do corocznego płatnego urlopu? Jeśli tak, to czy prawo Unii zostaje lepiej i bardziej skutecznie zrealizowane w prawie krajowym, jeśli takie postanowienie układu zbiorowego pozostaje całkowicie niezastosowane, czy wtedy, gdy postanowienie to zostaje rozwinięte w drodze wykładni zgodnej z prawem Unii w taki sposób, że zamiast okresu rocznego obowiązuje określony dłuższy okres?
- 7) W przypadku udzielenia na jedno lub więcej pytań od pierwszego do piątego odpowiedzi twierdzącej: czy ogólna unijnoprawna zasada pewności prawa oraz zakaz działania prawa wstecz nakazują ograniczenie w czasie ze skutkiem wobec wszystkich zainteresowanych możliwości powołania się na wykładnię, którą Trybunał w orzeczeniu prejudycjalnym wydanym w niniejszym postępowaniu nada postanowieniem art. 31 Karty praw podstawowych UE i art. 7 ust 1 dyrektywy 2003/88/WE, ponieważ krajowe orzecznictwo sądów najwyższych orzekło wcześniej, że odpowiednie krajowe przepisy ustawowe i postanowienia układu zbiorowego nie mogą podlegać wykładni zgodnej z prawem Unii? W przypadku udzielenia przez Trybunał odpowiedzi przeczącej na to pytanie: czy zgodna z prawem Unii jest sytuacja, w której sądy krajowe na podstawie prawa krajowego przyznają pracodawcom, którzy spodziewali się utrzymania krajowego orzecznictwa sądów najwyższych, ochronę uzasadnionych oczekiwań, czy też zapewnienie ochrony uzasadnionych oczekiwań jest zastrzeżone dla Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej?

(¹) Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy, Dz.U. L 299, s. 9.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez tribunal de travail de Huy (Belgia) w dniu
28 czerwca 2012 r. — Agim Ajdini przeciwko Państwu
belgijskiemu, Service des Allocations aux Handicapés**

(Sprawa C-312/12)

(2012/C 287/37)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de travail de Huy.